

МОТИВИ към присъда по НОХД № 1876 по описа на Варненски районен съд за 2021 г., XXXVII-и състав.

Срещу подсъдимия Г. С. Д., Варненския районен прокурор е възвел обвинения както следва:

По чл.313, ал.1 от НК:За това, че на неустановена дата в периода от 25.06.2019 г. до 26.06.2019 г. в гр.Варна, е потвърдил неистина в писмена декларация /декларация за припознаване/, която по силата на закон – чл.65, ал.1 от СК, се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, като в Заявление до длъжностното лице по гражданско състояние, за удостоверяване на истинността на някои обстоятелства – произхода от бащата на родените извън брак деца.

По чл.314 ал.1 от НК:За това, че на 27.06.2019 г. в гр.Варна, умишлено е станал причина да се внесат невярни обстоятелства – че той е баща на роденото от Д. М. Б. на *** г. дете, в официален документ – Акт за раждане № 1123 от 27.06.2019 г., съставен съгласно установения в чл.42-50 от Закона за гражданската регистрация, въз основа на изявление на частно лице.

В с.з. подсъдимия Г. С. Д. дава обяснения по възведеното обвинение. Сочил, че когато е отишъл в болницата е бил пиан, като е разписал документите защото „снаха“ /Д.Б./ му го е помолила. Обяснила му, че ако не припознае детето, няма да я „изпишат“ от болницата. Допълва, че никой не му е обяснил, че казаното от него и това, че е подписвал документи е престъпление. Визира, че целта не е била да измами някого, а единствено да спре да „помогне“ са синът си, който по това време работел и нямал възможност да отиде в болницата.

В последната си дума подсъдимия моли съда да бъде оправдан.

В пледоарията си посъществото на делото представителя на прокуратурата поддържа обвинението. Счита, че деянията извършени от подсъдимия са осъществени от обективна и субективна страна.

Моли съда да наложи на подсъдимия наказание в размер на три месеца ЛОС, което на основание чл.66 от НК да бъде отложено с три години изпитателен срок за деянието по чл.313 от НК. По отношение на престъплението по чл.314 от НК моли съда да му наложи наказание три месеца ЛОС, което да бъде отложено с изпитателен срок от три години.

В пледоарията си по същество на делото защитника на подсъдимия счита, че не са събрани доказателства, че извършените деяния по чл. 313 и по чл.314 от НК е са съставомерни от субективна страна. Счита, че подзащитния му е извършил един граждански акт по припознаване на новородено дете по смисъла на чл.64, ал.1 от СК, като е попълнил съответното заявление и декларация. В случая е налице един

гражданско правен спор регламентира в чл.66 и чл.67 от СК.

Алтернативно моли съда ако се приеме, че всяко от деянията формално осъществява състава на престъпното деяние и да се приложи разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НК, тъй като деянията са явно маловажни и са с незначителна обществена опасност като излага подробни аргументи в подкрепа на тезата си.

След преценка на събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Свидетелите Д.Б. и В.С. поддържали интимни отношения. През 2018 г. Б. забременява и двамата решили да задържат детето и да заживеят заедно. Свидетелят С. съобщил на родителите си – св.С.С. и подсъдимия Г. С. Д..

На *** г. Д.Б. родила дете от мъжки пол в гр.Варна. След раждането на неустановена дата в периода от 25.06.2019 г. до 26.06.2019 г. в МБАЛ „Св. Анна – Варна“ се явил подсъдимия Д. с личната си карта и потвърдил неистина, като посочил, че е баща на новороденото дете – ГГС. Подсъдимият подписал Заявление до длъжностното лице по гражданското състояние при Община – Варна, в което посочил, че желае имената на новороденото дете да бъдат – ГГС. В същото заявление той посочил себе си като баща на детето. Подсъдимия подписал и Декларация за припознаване на детето, като посочил, че той е баща на Георги Георгиев Събев и го припознава за свое дете, въпреки, че ясно е знаел, че детето е родено от баща – св.В.С. /негов син/.

В последствие в Агенция за социално подпомагане – гр.Варна бил получен устен сигнал от МБАЛ „Св. Анна – Варна“, относно непълнолетната родилка Д.Б., по който св.К. извършила социално проучване и установила, че баща на детето е св.В.С., а не както е било записано в удостоверение за раждане под графа: „баща“ – подсъдимия Г. С. Д. . Свидетелката запознала подсъдимия , че така както е дал имената да се впишат в графа „баща“, същия носи наказателна отговорност, като му препоръчала да отиде в болничното заведение и да поправи грешката в имената на родителя на детето.

В хода на образуваното ДП № 409/2019 г. по описа на РУ – Аксаково, при ОД МВР - Варна била извършена съдебно-графическа експертиза, от заключението на която е видно: Ръкописно изписания текст в Заявление за избор на име от Д. М. Б. и Г. С. Д. до длъжностното лице по гражданското състояние при Община – Варна, е написан от Г. С. Д., ЕГН *****. Подписът в долния десен ъгъл в графа – „С уважение“ на № 2 е подписан от - Г. С. Д., ЕГН *****. Подписът в средната част на листа вдясно в Декларация за припознаване /под написаното с печатни букви – „Признава за свое дете“, след ръкописно попълнения текст „ГГС“, ***** , Варна, 1-1123, 27.06.2019 г. „Д. М. Б.“ – е положен от Г. С. Д., ЕГН *****.

От заключението на изготвената съдебно-психиатрична експертиза е видно, че Г. С. Д., ЕГН ***** не страда от психично разстройство. Няма данни за зависимост към алкохол и психоактивни вещества. Експертизата сочи, че в периода 24.06-27.06.2019 г. Д. е бил в състояние на „Обикновено алкохолно опиване“ и е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Физическото и психичното състояние на подсъдимия му позволява да дава достоверни показания и да участва пълноценно в наказателното производство.

Изложените обстоятелства съдът счита за установени въз основа на цялостния доказателствен материал по делото - депозираните в с.з. обяснения на подсъдимия, показанията на разпитаните в с.з. свидетели: В.С., С.С., Д.Б., Галина К., Д.Н., заключенията по назначените и изготвени съдебно-графична експертиза и съдебно-психиатрична експертиза, както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства, събрани на досъдебното производство.

Съобразно установеното съдът прие, че подсъдимия Г. С. Д. не е осъществил състави на престъпленията за които са му били повдигнати обвиненията.

На осн. чл.304 от НПК оправдава подсъдимия Г. С. Д. по възведените му обвинения :

По чл.313, ал.1 от НК: За това, че на неустановена дата в периода от 25.06.2019 г. до 26.06.2019 г. в гр.Варна, е потвърдил неистина в писмена декларация /декларация за припознаване/, която по силата на закон – чл.65, ал.1 от СК, се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, като в Заявление до длъжностното лице по гражданско състояние, за удостоверяване на истинността на някои обстоятелства – произхода от бащата на родените извън брак деца.

По чл.314 ал.1 от НК: За това, че на 27.06.2019 г. в гр.Варна, умишлено е станал причина да се внесат невярни обстоятелства – че той е баща на роденото от Д. М. Б. на *** г. дете, в официален документ – Акт за раждане № 1123 от 27.06.2019 г., съставен съгласно установения в чл.42- чл.50 от Закона за гражданската регистрация, въз основа на изявление на частно лице.

За да оправдае подсъдимия по възведените му обвинения съдът прие, че по настоящият казус макар и с действията си същия формално да е осъществил признаците на престъплението по чл.313 ал.1 и по чл. 314 ал.1 от НК то деянията поради своята малозначителност са с явно незначителна обществена опасност.

Съдът намира, че действията на подсъдимия са били мотивирани от стремеж да помогне на синът си и на своята „снаха“ относно новороденото дете, за което той и съпругата му и понастоящем полагат грижи по отглеждането му.

Подсъдимият действително от обективна страна формално е осъществил признаците на състава на престъплението по чл. 313 от НК и по чл.314 от НК.

От субективна страна съставът на престъпленията също е бил осъществен тъй като подсъдимия е бил наясно, че в изготвените „Декларация“ и „Акт за раждане“, обстоятелствата внесени в тях са изготвени въз основа на заявеното от него и са неверни и не отговарят на истината.

За да е осъществен съставът на престъплението по чл. 313 ал.1 от НК и чл.314 ал.1 от НК следва деянието да бъде обществено опасно съобразно изискванията на чл.9

ал.1 от НК.

За да приложи разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НК съдът намери, че в конкретният случай обществената опасност на деянията и извършени от подсъдимия е явно незначителна.

От друга страна съдът намери, че и обществената опасност на подсъдимия е незначителна и обуславя приложението на разпоредбите на чл.9, ал.2 от НК. Видно от приложеното по делото свидетелство съдимост подсъдимия е с чисто съдебно минало, полага обществено полезен труд, полага грижи за семейството и за детето на синът си В. и „снаха“ си Д..

В тази връзка съобразно трайната съдебна практика – напр. Решение № 237 от 04.05.1971 г. по н. д. № 192/1971 г., I н. о. на ВС, при преценката дали деянието, което, макар и да осъществява формално признаците на предвиденото в закона престъпление, не е престъпно, следва да се изхожда от неговата малозначителност. Тя е в зависимост от обществената му опасност, която може да не е налице или да е явно незначителна. Съгласно Решение № 512 от 11.07.1991 г. по н. д. № 367/1991 г., II н. о. на ВС, при маловажния случай по чл. 9, ал. 2 НК извършеното деяние не е престъпно поради липса на елемента обществена опасност или поради това, че неговата обществена опасност е явно незначителна. В Решение № 337 от 18.07.2011 г. по н. д. № 1550/2011 г., Н. К., I н. о. на ВКС пък се посочва, че от значение е характерът на обекта на посегателство и степента, в която той може да бъде засегнат, както и характерът на конкретното деяние с оглед на конкретната възможност, която то създава за определено засягане на този обект. Предвид хипотезата в настоящия случай решаващият съдебен състав приема, че обществената опасност на деянието, извършено от подсъдимия Д. , е явно незначителна, което обуславя приложението на чл. 9, ал. 2, пр. 2 НК.

В тази връзка следва да се отбележи, че действително престъплението по чл. 313, ал. 1 и чл.314, ал.1 от НК е на "просто извършване" (формално деяние) и за съставомерността му не е необходимо да са настъпили никакви други вредни последици извън факта на осъществяването му. Въпреки това обаче от гледна точка обществената опасност на деянието, не може да се пренебрегва обстоятелството, че в настоящия случай по повод или във връзка с него също не са настъпили каквито и да било неблагоприятни последици за никой правен субект. Следва да се вземе предвид освен това не високата правна култура, състоянието /деянието е извършено след употреба на алкохол/, вкоренените традиции на ромите, които именно са го подтикнали да попълни и изготви процесните документи.

След като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намери, че деянията, вменени на подсъдимия, само формално осъществяват признаците на престъпления по чл. 313 ал.1 и чл. 314 ал.1 от НК и поради своята малозначителност са несъставомерни.

Водим от горното съдът постанови присъдата си, като оправда подсъдимия по

възведените му обвинения.

СЪДИЯ при ВРС :